

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **K. P.**, zastoupený JUDr. Pravoslavem Svobodou, advokátem se sídlem Údolní 1946/8, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2013, č. j. OAM-5/LE-BE02-K01-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2014, č. j. 32 Az 8/2013 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný stěžovateli rozhodnutím z 14. 6. 2013, č. j. OAM-5/LE-BE02-K01-2013, neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“). Žalobu stěžovatele proti uvedenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem z 31. 1. 2014, č. j. 32 Az 8/2013 – 31. Krajský soud se zcela ztotožnil se závěry žalovaného.

Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“). K odůvodnění kasačních důvodů a přesahu vlastních zájmů dle § 104a odst. 1 s. ř. s. stěžovatel uvedl, že krajský soud ve svém rozsudku jen potvrdil předchozí rozhodnutí žalovaného a nevypořádal se s důvodem zvláštního zřetele hodným, tedy s nepříznivým zdravotním stavem družky stěžovatele a jejich společné dcery Julie, která vyžaduje stálou péči a kontrolu osob blízkých. Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že neposoudil žádost individuálně, celou věc formálně odmítl podle běžné praxe a podle výkladu předpisu používaného v obvyklých případech zdravých žadatelů. Stěžovatel soudu vytkl, že pouze vycházel z toho, že se jedná o družku a nikoli manželku stěžovatele a rovněž pominul situaci dcery stěžovatele, jejímž je otcem.

Stěžovatel je toho názoru, že krajský soud nevzal v úvahu rozsudek Nejvyššího správního soudu z 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, podle něhož je soud povinen vyhodnotit v každém jednotlivém případě existenci důvodu zvláštního zřetele hodného a toto hodnocení musí být podkladem pro správní uvážení žalovaného. Krajský soud nevzal v úvahu ani rozsudek Nejvyššího správního soudu z 24. 10. 2013, č. j. 2 Azs 11/2013 - 27, který citlivě řešil humanitární důvody vymykající se v konkrétním případě praxi správního orgánu.

Žalovaný správní orgán ani krajský soud se nezabývali ani zdravotním stavem jeho družky, který komplikuje nezbytnou péči o vážně nemocnou dceru J. Dcera má vážnou srdeční vadu, v letech 2003 a 2004 prodělala dvě operace, rovněž stěžovatelova družka byla opětovně hospitalizována, stěžovatel se musel starat o společnou dceru a o syna své družky. Právě péče o nemocnou nezletilou dceru je pak dle stěžovatele důvodem zvláštního zřetele hodného, který žalovaný nevzal do úvahy. Stěžovatel má za to, že krajský soud nevycházel ze stavu rodinných vztahů stěžovatele a jeho české družky v době rozhodování, ale opíral se o stav existující v minulých letech, kdy nebyl vztah tak harmonický a potřeba péče stěžovatele o družky tak naléhavá. Přestože měl krajský soud k dispozici prohlášení družky z poslední doby, opíral se o údaje z minulé doby. K současné nepříznivé situaci v rodině podle stěžovatele krajský soud ani žalovaný nepřihlédli a nepokusili se případ řešit citlivě a nalézt řešení vymykající se běžné praxi, čímž dali přednost formálnímu hledisku před hlediskem materiálním, stavu minulém před skutečným stavem v době rozhodování. S odvoláním na článek 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku.

Žalovaný pokládá všechny kasační námitky stěžovatele za nedůvodné a ztotožňuje se s odůvodněním rozsudku krajského soudu.

Při rozhodování o kasační stížnosti musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je včasná kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti odůvodňuje tím, že krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a v jeho případě též hrubě pochybil při výkladu hmotného práva, pokud za vylicených okolností rodinného života

pokračování

stěžovatele, družky a společné dcery, neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany; tyto výtky vůči žalovanému ostatně uplatnil již v žalobě.

Nejvyšší správní soud těmto důvodům nepřisvědčil a kasační stížnost shledal nepřijatelnou.

Žalovaný i krajský soud dospěli k závěru, že účelem stěžovatelova postupu je snaha o legalizaci pobytu a upevnění rodinného zázemí. Ačkoliv může být tento stěžovatelův zájem pochopitelný, nelze jej za zjištěných okolností považovat za relevantní z hlediska řízení o mezinárodní ochraně. Krajský soud a před ním i žalovaný shodně vyložili, že účelem zákona o mezinárodní ochraně je poskytnout žadateli – cizímu státnímu příslušníkovi - ochranu na území České republiky v úzce vymezených a předpokládaných důvodech a v souladu s mezinárodními závazky. Naopak prvotním cílem zákona o pobytu cizinců je legalizace pobytu cizího státního příslušníka na území České republiky. Pakliže stěžovatel vlastním přičiněním nelegalizoval pobyt podle zákona o pobytu cizinců, nelze tento deficit nahrazovat v řízení o mezinárodní ochraně, pokud zde nejsou relevantní důvody pro její poskytnutí. Ostatně z procesní historie vyplývá, že stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu podává v situaci, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění a za maření výkonu rozhodnutí též uložen trest vyhoštění.

Krajský soud v odůvodnění rovněž s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu potvrdil právní názor žalovaného, který uvedl, že k udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žadatelé předně nemají subjektivní právo. Vodítkem k důvodům pro udělení humanitárního azylu je usnesení Nejvyššího správního soudu z 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55. Podle citovaného usnesení lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.

Nepochybným primárním zájmem stěžovatele je získání legálního pobytu na území České republiky odůvodněný potřebou péče o společné dítě s družkou s tím, že sama družka trpí zdravotním omezením, jiný důvod pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatel v kasační stížnosti netvrdil. V řízení před správním orgánem bylo zjištěno, že dítě chodí do školy a s výjimkou sportovních aktivit výraznějším omezením netrpí, družka stěžovatele s uváděnými komplikacemi pracuje, dítě je v péči a pod dozorem lékařů. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že se jedná o standardní situaci lidského života a po soudu ani po žalovaném nelze žádat, aby stěžovateli a jeho rodině hledal řešení takové situace v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Rodinná situace stěžovatele spojená se zjištěnými zdravotními obtížemi družky a společné dcery proto nemůže obstát v konfrontaci s důvody hodného zřetele, jak na ně nazírá výše uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu. Úvahy žalovaného správního orgánu i krajského soudu ve srovnání s těmito východisky nepochybně korespondují.

Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil s názorem stěžovatele, že krajský soud i žalovaný dali přednost formálnímu posouzení věci stěžovatele bez materiálního hlediska. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že krajský soud na zjištěný skutkový stav (azylový příběh stěžovatele, zdravotní obtíže stěžovatelovy družky a společné dcery) přiléhavě aplikoval závěry ustálené judikatury kasačního soudu a z jejích mezí nevybočil.

Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesáhla vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji proto odmítl pro nepřijatelnost.

Nejvyšší správní soud o nákladech řízení rozhodl podle § 60 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. května 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu